

Arrest

nr. 81 285 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 tot binnenkomstweigering met terugdrijving (bijlage 11ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2010 komt verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem komende van vlucht JU272 afkomstig uit Belgrado en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

1.2. Tevens op 15 december 2010 dient verzoeker een asielverzoek in en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving (bijlage 11ter). Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 72, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen

bij het koninklijk besluit van 28 januari 1988 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, is de toegang tot het Rijk geweigerd :

aan

de genaamde [A. P.]

[...]

nationaliteit: man van SERVIE.

Derhalve wordt betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 4° - Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis

Art. 3, eerste lid, 5° - Is met het oog op weigering van toegang gesignaleerd, in het SIS / ANG

Land van seining: Duitsland Sis nummer P082470001309 Vervaldatum seining: 25.10.13".

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Op 23 december 2010 maakt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekers asielaanvraag over aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Over de rechtspleging

Op het ogenblik dat huidig beroep werd ingesteld en op de rol geplaatst was nog geen rolrecht verschuldigd. Huidige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens betoogt hij dat de bestreden beslissing door rechtsverwerking uit de rechtsorde is verdwenen.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting:

"[...]

Uit de motivering kan niet opgemaakt worden wat de redenen voor de weigering van de toegang zou kunnen zijn er mee rekening houdende dat verzoekende partij verklaarde problemen te hebben gekend omwille van zijn ethnie en ná te zijn teruggekeerd naar Servië. De ervaringen van verzoekende partij in zijn land van herkomst werden niet in overweging genomen hoewel zij een geldige reden zijn voor zijn vlucht naar België.

Bovendien heeft verzoekende partij asiel aangevraagd en heeft verwerende partij het dossier aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overgedragen voor een behandeling ten gronde. Deze rechtshandeling van overdracht die werd genomen ná de bestreden beslissing en daarop haaks staat, geeft aan dat verwerende partij minstens niet volhardt in de uitvoering van de bestreden beslissing die aldus door rechtsverwerking is komen te vervallen.

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht minstens is zij door rechtsverwerking uit de rechtsorde verdwenen."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Hij is dan ook van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij zijn kritiek inzake de formele motiveringsverplichting. Ten overvloede merkt hij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen

zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verder stelt verweerder dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt *‘wat de redenen voor de weigering van de toegang zouden kunnen zijn’*, nu geen motivering diende te worden opgenomen aangaande de elementen die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag inroept. Hij betoogt dat het gegeven dat verzoeker een asielaanvraag indiende niet belet dat de bestreden beslissing wordt genomen en dat integendeel de bestreden beslissing net betrekking heeft op de situatie van een vreemdeling die een asielaanvraag aan de grens indient terwijl hij niet in het bezit is van de vereiste documenten. Verweerder is van mening dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die deze beslissing afdoende ondersteunen.

3.3. In zijn repliekmemorie stelt verzoeker nog het volgende:

“Verwerende partij meent dat de elementen uit het asiëldossier van verzoekende partij niet in ogenschouw moeten genomen worden om de bestreden beslissing te kunnen beoordelen. Het is nochtans alleen in het asiëldossier dat vermeld wordt waarom verzoekende partij is gesignaleerd. Verzoekende partij verloor zijn verblijfsrecht omdat hij bij herhaling met de auto reed voor zijn werk (waardoor hij financieel onafhankelijk kon leven en belastingen betalen aan de Duitse overheid) vooraleer dat zijn oorspronkelijke rijbewijs door de Duitse autoriteiten was goedgekeurd. Hierop verliet hij Duitsland om naar Servië te gaan waaruit hij diende te vluchten omwille van discriminatie en etnische problemen (verzoekende partij is Roma). Deze reden is niet van die aard dat zij tot de opsluiting of uitwijzing van verzoekende partij moet leiden. De bestreden beslissing is disproportioneel.

Indien de stelling van verwerende partij letterlijk wordt genomen dan kan niet uit de bestreden beslissing nog uit de feiten van het administratieve dossier begrepen worden waarom de bestreden beslissing werd genomen en of deze terecht is.”

3.4.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 4° en 5° van de vreemdelingenwet en artikel 72, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), toegelicht dat enerzijds verzoeker niet in het bezit is van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis en anderzijds verzoeker met het oog op weigering van toegang door de Duitse autoriteiten is gesignaleerd in het SIS / ANG. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat uit de motivering van de bestreden beslissing dient te blijken wat de redenen zijn voor de weigering van toegang *‘er mee rekening houdende dat [hij] verklaarde problemen te hebben gekend omwille van zijn ethnïe en ná te zijn teruggekeerd naar Servië’*. De Raad wijst er wat dit betreft op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 72, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 inzake de vreemdeling die de toegang tot het grondgebied werd geweigerd en aan de grens vervolgens een asielverzoek indient, onmiddellijk bij het indienen van dit asielverzoek beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven en dit door middel van de afgifte van een beslissing overeenkomstig het model van de bijlage 11ter. Er dient dan ook te worden aangenomen dat de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening diende te houden met verzoekers asielmotieven, die het voorwerp uitmaken van een afzonderlijk te nemen beslissing door de bevoegde asielinstantie, met name de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.4.2. Verzoeker geeft tevens aan een schending te willen aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad wijst op hoger vermelde vaststelling dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening diende te houden met de asielmotieven van verzoeker. Verweerder handelde correct door verzoekers asielaanvraag, met het oog op een onderzoek ten gronde, over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verder merkt de Raad op dat de feiten die aan de basis liggen van de bestreden beslissing steun vinden in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier. Verzoeker -die de motieven van de bestreden beslissing niet betwist- blijft in gebreke om aan te tonen deze steunt op onjuiste gegevens of op onwettige of kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

De beschouwingen van verzoeker, waaronder zijn toelichting bij de redenen waarom de Duitse autoriteiten hem hebben gesignaleerd met het oog op weigering van toegang en hij uiteindelijk naar België kwam, laten ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing disproportioneel is, nu verzoeker niet betwist dat hij geseind staat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

3.4.3. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing door rechtsverwerking is komen te vervallen. Los van de bemerking dat verzoeker door zich *in casu* te beroepen op deze figuur nog niet aantoont dat de bestreden beslissing met een onwettigheid is behept, volstaat het op te merken dat het gegeven dat verweerder na het nemen van de bestreden beslissing de asielaanvraag van verzoeker overmaakte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins '*haaks staat*' op de bestreden beslissing en hieruit geenszins volgt dat verweerder niet zou volharden in de uitvoering van de bestreden beslissing. Verweerder heeft, zoals hierboven reeds werd gesteld, enkel gehandeld in overeenstemming met de wet door bij het indienen van verzoekers asielverzoek over te gaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing en vervolgens de asielaanvraag over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op een behandeling ten gronde van deze aanvraag. Verder is enkel de uitvoering van de *in casu* bestreden beslissing tijdelijk niet mogelijk zolang verzoekers asielverzoek nog in behandeling is, doch kan uit de handelwijze van verweerder geenszins worden afgeleid dat deze '*niet volhardt in de uitvoering van de bestreden beslissing*'. Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS